

Daniels bok - nummer hundre og sekstiåtte

Åpenbaring av profetisk sannhet: Det annet slaget i stedfortrederkrigene og beseglingen av de 144 000

Jeff Pippenger

2024-03-30

Vi behandler nå den andre kampen i stedfortrederkrigene, slik den er framstilt i Daniel kapittel elleve, vers elleve og tolv. Den andre kampen i disse versene identifiserer krigen i Ukraina, mellom Russlands ateistiske makt og nasjonen Ukraina. I versene er Putin seirende, slik Ptolemaios IV var det, men etter sin seier skal han opphøyes i sitt eget hjerte, og hans narsissistiske selvopphøyelse skal bli middelet til hans Waterloo. Den historiske framstillingen av denne nåværende historien er bare til gagn for dem som forstår hva den nåværende historien åndelig representerer.

I vers én i kapittel ti blir Daniel, som representerer Guds folk i de siste dager, beskrevet som en som forstår både «synet» og «tingen». Synet og tingen fremstilles gjentatte ganger sammen, men adskilt fra hverandre, som én sannhetslinje. De er elvene Ulai og Hiddekel. De er «mareh»- og «chazon»-synene. De er profetien om de to tusen fem hundre og tjue år i forbindelse med profetien om de to tusen tre hundre år. De er Guds folks indre og ytre vitnesbyrd. Herren gjentar ikke ting som er uviktige. Regelen om første omtale viser at fordi det første vi blir fortalt om Daniel, i hans siste syn, er at han representerer Guds folk i de siste dager som forstår både «chazon» og «mareh». Derfor er synet og tingen av avgjørende betydning å se, dersom den profetiske historien i vers elleve og tolv skal forstås rett.

Daniel representerer de hundre og førtifire tusen i Åpenbaringen kapittel elleve, som fullkomment har gjentatt lignelsen om de ti jomfruer, som ble oppfylt i millerittenes historie. De led, slik som millerittene, en første skuffelse, som i Åpenbaringen kapittel elleve fremstilles som at de blir drept av det ateistiske «woke»-dyret fra avgrunnen, og deretter ligger døde i gaten i den store stad Egypt og Sodoma, hvor også Kristus ble korsfestet. Deres død frembrakte «glede» hos dragens etterfølgere, men den frembrakte sorg hos Daniel.

Historien om beseglingen av de hundre og førtifire tusen ble også framstilt ved Lasarus' oppstandelse, hvis oppstandelse ble identifisert som beseglingshandlingen i Kristi verk, og som, som et symbol på dem Kristus besegler, ledet det triumferende inntoget i Jerusalem, hvilket var et forbilde på Midnattsropsbevegelsen i millerittisk historie, og også i historien om de hundre og førtifire tusen. Lasarus' oppstandelse fant sted mens hans søstre, Maria og Marta, sørget, slik Daniel gjorde i de tjueén dagene i kapittel ti. I kapittel ti ender Daniels sorg med Mikas nedstigning, selve den person hvis «stemme» brakte Lasarus og Moses tilbake til livet. De to vitners oppstandelse i Åpenbaringen kapittel elleve framstilles ved at Daniel blir forvandlet ved det årsaksvirkende synet av «marah».

I kapittel ti representerer Daniel beseglingen av de hundre og førtifire tusen, som også er framstilt i Åpenbaringen kapittel elleve. I kapitlet sier Gabriel tydelig at han var kommet til Daniel for å la

Daniel forstå hva som skulle komme over Guds folk i de siste dager. Budskapet om det som skal komme over Guds folk i de siste dager, er profetisk satt inn i sammenhengen av et budskap som blir stadfestet ved metodikken med å legge profetisk linje på profetisk linje. Innenfor denne anvendelsen viser regelen om første omtale at den rette forståelsen bare vil bli sett av dem som ser både de indre og de ytre sannheter i de linjene som blir ført sammen. De er dem som forstår «synet» og «tingen».

De hundre og førtifire tusen vil forstå det profetiske budskapet, men de vil også erfare budskapet, for budskapet og erfaringen kan ikke skilles fra hverandre. Det er budskapet som helliggjør, for budskapet er Guds Ord, og Kristus er Guds Ord, og Guds Ord er Sannhet. Hans budskap stadfestes som Sannheten, fordi det fremstilles gjennom prinsippene for profetisk anvendelse, som verken er mer eller mindre enn prinsippene for hvem og hva Han er. Han er Palmoni, den underfulle teller, hemmelighetenes teller. Han er den underfulle språkkyndige, begynnelsen og enden, den første og den siste, Alfa og Omega. Det er disse elementene av hvem Han er, som definerer de profetiske reglene som stadfester profetiens budskap og frembringer profetiens erfaring.

Før Ulai og Hiddekel, to store elver i Sinear, når Persiabukten, danner de et sumpområde nær sitt sammenløp, kalt Shatt al-Arab, men de smelter ikke sammen til én enkelt elv. Shatt al-Arab er et elvedelta dannet ved sammenløpet av elvene Eufrat og Tigris, så vel som flere mindre elver og bekker. Men selv innenfor deltaområdet bevarer Eufrat og Tigris sine særskilte identiteter og munner ut i Persiabukten som adskilte elver. Profetiens indre og ytre budskap opprettholder sitt særskilte forhold, men idet de når sin avslutning (i de siste dager), frembringer de et delta med flere tilførende elver og bekker. Jesus fremstiller det åndelige ved hjelp av det naturlige, og i de siste dager danner virkningen av hvert syn et deltaflomland, skjønt de to store elvene opprettholder sine særskilte roller.

Sørgeperioden på tjuéeen dager samsvarer med den tiden de to vitnene er døde på gaten, og denne tidsperioden begynner med den første skuffelsen og ventetiden. Denne tidsperioden finner sted innenfor den større tidsperioden, hvor beseglingen av de hundre og førtifire tusen fullføres. Beseglingen begynte ikke ved endens tid i 1989; den begynte da Kristus, som den tredje engel, steg ned den 11. september 2001. Han førte sitt folk til deres annet besøk ved Kadesj, og denne gangen vil de få som er rede, gå inn i det lovede land. Guds folks erfaring fra endens tid i 1989 og fram til 11. september 2001 beseglet dem ikke. Beseglingen begynte da Kristus steg ned og lot den første tonen i den sjuende basun i det tredje ve lyde.

Lyden av den sjuende basunen er det sted hvor Guds mysterium fullendes, og dette mysteriet representerer beseglingen av de hundre og førtifire tusen, som finner sted under lyden av den basunen. Den basunen slår tre toner, for den er Sannhet. Den første tonen var 11. september 2001, den andre tonen var 7. oktober 2023, og den tredje av de tre tonene er ved den snart kommende søndagsloven. Disse tre tonene er de tre trinnene som alltid finnes i sannheten. Daniels tre berøringer i kapittel ti knyttet hans erfaring til den historiske perioden som er representert ved den sjuende basunens tre toner.

Det profetiske budskapet som frembringer den virkning at man blir forvandlet til Kristi bilde, og som Daniel fremstiller i kapittel ti, er budskapet om det som skal hende Guds folk i de siste dager, men ikke de siste dager i en allmenn forstand. Det er budskapet som Guds folk forstår og erfarer i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen.

Idet Gabriel begynner å fremstille den profetiske historien som er framstilt i kapittel elleve, legger han fram bestemte profetiske linjer. De to første versene begynner med Kyros (som den første Bush), ved endens tid i 1989, og går fram til historien om Donald Trump som den førtifemte presidenten (den sjette), og der opphører den profetiske historien, inntil De forente nasjoners historie (Aleksander den store), som det sjuende riket, omtales i vers tre og fire. Budskapet om Donald Trump som den rike sjette presidenten som oppildner globalistene, er derfor en sannhet som oppfylles i de hundre og førtifire tusens beseglingstid. Det er derfor nåværende sannhet.

I vers fem til ni fremstilles historien om pavedømmet som ble opprettet på tronen, fra 538 og frem til det dødelige såret og endetiden i 1798. Dette er selvsagt vesentlig og viktig sannhet, for den opprettholder og bekrefter vers førti, men den gir ingen spesifikk profetisk beretning som finner sted i perioden for beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Vers ti bekrefter, likesom vers fem til ni, gyldigheten av vers førti, men omtaler ikke den profetiske historien som oppfylles under beseglingstiden. Det markerer imidlertid 1989, og fastslår derfor ved utelatelse en taus periode fra 1989 og frem til søndagsloven i vers førtien.

Vers elleve til femten identifiserer historie som blir oppfylt i perioden for beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Disse versene passer inn i den skjulte historien mellom vers to og tre, og mellom 1989 i vers førti og søndagsloven i vers førtien. Disse versene er i høy grad nåværende sannhet, og må erkjennes som sådanne dersom vi skal høste de tilsiktede fordelene ved å forstå versene.

De tilsiktede fordelene er todelte, for det representerer forståelsen av den profetiske historie som der fremstilles, og også den erfaring som frembringes ved forståelsen av sannhetene i dette budskapet. Forståelsen av budskapet, en siste økning i kunnskap, som blir oppfylt i beseglingens periode, er det som helliggjør dem som skal være blant de hundre og førtifire tusen. Av denne grunn er det viktig å betrakte versene fra perspektivet av det indre og det ytre.

De «sju tider» i Tredje Mosebok tjuseks hører absolutt til beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen, for Daniels to bønner, framstilt i kapittel to og ni, representerer en todelt bønn om å forstå den profetiske historien som fremstilles ved dyrets bilde, og også om å motta den erfaring som frembringes hos dem som oppfyller bønnen i Tredje Mosebok tjuseks om tilgivelse for sine synder og sine fedres synder. Den ytre bønnen identifiserer dyrets bilde, og den indre bønnen frembringer Kristi bilde.

Å forstå den historien som er framstilt i de ulike avsnittene i Daniel elleve, og som særlig omhandler historie som fullbyrdes i beseglingstiden, er framstilt ved Daniels bønn i kapittel to. Han og de tre trofaste mennene søkte å forstå det hemmelige budskapet i Nebukadnesars drøm om billedstøtten av metallene. Når den rette forståelsen av den profetiske historien som er framstilt i Nebukadnesars skjulte drøm, blir erkjent, viser denne forståelsen dem som forstår, at de er uten håp, med mindre de personlig fullbyrder erfaringen av fullstendig omvendelse, framstilt ved

Daniels bønn i kapittel ni.

Å skille den erfaring som er framstilt ved Daniel i kapittel ti, fra den profetiske beretningen om endetidshendelser i kapittel elleve, er å svikte som student av profetien. I Daniel kapittel elleve, vers elleve og tolv, representerer grensekrigen, slaget ved Rafia og sydkongens seier den andre av de tre stedfortrederkrigene som er markert i Guds profetiske Ord. Nøkkelen som bringer denne sannhetsåpenbaringen til syne, er den vidunderlige Lingvists bruk av at kongen i nord skyller fram og drar over, like til festningen (halsen), i vers ti. Han gav to andre vers som omhandler det å skylle fram og dra over, og ved å gjøre dette sammenfører Han den profetiske beretningen om hendelsene og den erfaring som forståelsen av disse hendelsene skal frembringe.

Men hans sønner skal ruste seg og samle en mengde store stridskrefter; og den ene skal visselig komme og skylle fram og trenge igjennom; deretter skal han vende tilbake og ruste seg helt til sin festning. Og kongen i sør skal bli grepet av harme og dra ut og stride mot ham, mot kongen i nord; og han skal stille opp en stor mengde, men mengden skal bli gitt i hans hånd. Og når han har tatt bort mengden, skal hans hjerte opphøye seg; og han skal felle mange titusener; men han skal ikke bli styrket ved det. Daniel 11:10–12.

I 2014 begynte Putin en krig i Ukraina, og for å erkjenne denne sannhet slik den er fremstilt i vers elleve i kapittel elleve, må en profetiens student først være i stand til å se at vers ti fremstiller en historie som illustrerer den andre delen av vers førti i Daniels bok kapittel elleve. Når de erkjenner dette, ser de deretter at det vers ti tilfører vers førti, er at da Sovjetunionen ble feid bort i 1989, gikk nordens konge bare opp til sin festning («halsen»). Men en profetiens student ville ikke vite hva dette antydte, før han så Jesaja kapittel åtte vers åtte. Da ville han ha den profetiske autoritet til å fastslå at alle tre versene er knyttet sammen ved et uttrykk som bare brukes tre ganger i Bibelen.

Den studerende ville dernæst behøve et annet vidne om, at de tre gange, uttrykket „oversvømme og fare videre“ forekommer i Bibelen, er en tilsigtet gentagelse. Det andet vidne til dette forhold fastslås ved, at alle tre vers (vidner) identifiserer en nordens konge, som angriper en sydlig konge. Tilsammen leder de tre vidner, som bekræftes som den samme symbolske historie ved to slags indre vidnesbyrd, den profetistuderende til derpå at lægge alle tre vers oven på hinanden, linje på linje. Denne anvendelse udvider indholdet i versene, som fremstiller kampen mellom en nordens konge og en sydens konge.

Jesaja kapittel sju, vers åtte og ni, gir nøkkelen til å løse gåten om hva «festningen» i vers ti representerer, for det hebraiske ordet for «festning» er også den «festningen» som sydens konge gikk inn i i kapittel elleve, vers sju. «Festning» er også oversatt med «styrke» i uttrykket «styrkens helligdom» i Daniel elleve, vers trettien. De to versene (sju og trettien) gir således to vitner om at «festningen» er hovedstaden i et rike eller en konge. Når dette faktum er fastslått på to vitners ord (begge i kapittel elleve), da fastslår det som Jesaja identifiserer i sin kryptiske passasje i kapittel sju, vers åtte og ni, når han ved to indre vitner fastslår at festningen er hovedstaden i et rike, eller kongen over riket, at Sovjetunionen før 1989, hvis hovedmakt var Russland, med hovedstaden Moskva, hadde et overhode som var Mikal Gorbachev. Det er ikke tilfeldig at Gorbatsjovs synlige kjennetegn var hans panne.

Linje på linje understreker konklusjonen av denne anvendelsen dens betydning når den sier: «Dersom I ikke vil tro, skal I visselig ikke bli stående fast.» Jesus sa: «O dårlige dårer og trege av hjertet til å tro alt det profetene har talt.» [Se Lukas 24:25] Esra skrev: «Og de stod tidlig opp om morgenen og drog ut til ørkenen ved Tekoa; og da de drog ut, stod Josjafat frem og sa: Hør meg, Juda og I Jerusalems innbyggere! Tro på Herren deres Gud, så skal I bli stående faste; tro hans profeter, så skal I ha framgang.» [Se 2 Krønikebok 20:20] Syv ganger i Åpenbaringsboken blir befalingen gitt om å høre. «Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene.»

Å være grunnfestet er å være blant de vise jomfruer, for dårene er trege av hjertet til å tro profetene. De vise tror det Gud har talt gjennom sine profeter, og de blir grunnfestet og har framgang, for de hører hva Ånden sier til menighetene. Identifikasjonen av Russland, og den krigen det innledet i 2014 mot Ukraina, er det som grunnfester dem som er vise studenter av profetien i den perioden da Kristus avforsegler nettopp denne sannheten.

Denne sannheten kom inn i historien i 2014, som er etter 2001, og derfor er plassert innenfor beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen. Det neste året, 2015, begynte den rikeste presidenten, som er den sjette presidenten fra endetidens begynnelse i 1989, å hisse opp globalistene. Vers ti identifiserer historien om 1989, men det fastslår også Russland som «festningen», og i de neste to versene vil Russland begynne den andre kampen i stedfortrederkrigene, og Putin vil vinne den kampen. Sannheten i versene blir avseglet når den historien de representerer, blir oppfylt.

«Daniel står i sin lodd og på sitt sted. Daniels og Johannes' profetier skal forstås. De tolker hverandre. De gir verden sannheter som enhver burde forstå. Disse profetiene skal være et vitnesbyrd i verden. Ved sin oppfyllelse i disse siste dager vil de forklare seg selv.» The Kress Collection, 105.

Profetien i vers elleve og tolv blir åpnet gjennom sin historiske oppfyllelse i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen, men «linje på linje» er det enda et viktig forhold knyttet til disse versene. For at profetistudenten skal kunne føre de tre skriftstedene om «oversvømmelsen og overgangen» sammen, må studenten også føre profetien om de sekstifem årene inn i den profetiske linjen. Profetien om de sekstifem årene markerer begynnelsen på de to profetiene på to tusen fem hundre og tjue år, og den identifiserer at de begynner førtiseks år fra hverandre. Ved å identifisere de sekstifem årene i begynnelsen, identifiserer den også at Alfa og Omega ville frembringe sekstifem år ved avslutningen.

De sekstifem årene både ved begynnelsen og avslutningen bærer hver for seg kjennetegnet av tre veimerker. Det første var 742 f.Kr., deretter nitten år senere 723 f.Kr., og så førtiseks år senere 677 f.Kr. Disse tre veimerkene er representert ved avslutningen med 1798, 1844 og 1863. Perioden på førtiseks år ved begynnelsen (Alpha) representerer nedtrampingen av templet og hæren, og de førtiseks årene ved avslutningen (Omega) representerer gjenoppbyggelsen av helligdommen og hæren, da paktens budbærer (som også er Alpha og Omega) plutselig skulle komme inn i templet som Han hadde reist opp i de førtiseks årene fra 1798 til 1844.

De førtiseks årene som innledes av nitten år i den tiden da Jesaja fremholdt profetien i året 742 f.Kr., representerer førtiseks år ved sin avslutning, som deretter etterfølges av nitten år i et kiastisk mønster. De nitten årene fra 1844 til 1863 gir en illustrasjon av Kristi hensikter for de hundre og førtifire tusen, som ble stående uoppfylt på grunn av det opprøret som fant sted i den historien. Det arbeidet som kreves av en profetistudent for rett å dele sannhetens ord angående vers ti til tolv i Daniel kapittel elleve, fastslår ikke bare (om du tror) at Russland ville innlede en krig i Ukraina i 2014, men også at krigen ville bli innledet i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen. Så viktig som den profetiske historien som representeres i versene er, blir også den historien hvor selve sannheten om denne historien blir avseglet, representert ved historien om de nitten årene fra 1844 til 1863.

1844 betegner den tredje engels ankomst, og den er et forbilde på den tredje engels ankomst den 11. september 2001. 1863 representerer opprøret symbolisert ved gjenoppbyggingen av Jeriko. Veimerket 1863 er også et forbilde på lydigheten hos de hundre og førtifire tusen som blir brukt til å «rive ned Jerikos murer» ved den snart kommende søndagsloven. I versene vi her behandler, representerer vers seksten søndagsloven i De forente stater. Vers elleve markerer perioden fra 2014 til Putins endelige seier. Versene angir begynnelsen på den andre stedfortrederkrigen, som etterfølges av den tredje stedfortrederkrigen, slik dette er framstilt i vers tretten til femten.

Når vi sammenholder vers to med vers elleve og tolv, identifiserer vi den ukrainske krigen som begynte i 2014, som deretter ble etterfulgt av den amerikanske presidentvalgkampen i 2015, og det påfølgende valget av den rikeste presidenten i 2016. Vers tolv blir etterfulgt av gjengjeldelsen fra den siste presidenten før søndagsloven, i den tredje stedfortrederkrigen. Den andre stedfortrederkrigen, som er grenseslagets strid, begynte like før valget av den sjette og rikeste presidenten.

I historien fra 1844 til 1863 skulle Eskiels to staver føyes sammen. Deres sammenføyning representerte foreningen av guddommelighet og menneskelighet, hvilket er beseglingen av de hundre og førtifire tusen. I 1844 kom den tredje engel og åpnet det lys som er knyttet til den himmelske helligdom, Guds lov, sabbaten og den tredje engel. I 1849 rakte Herren ut sin hånd annen gang for å samle den spredte hjord som hadde lidd en adspredelse ved den store skuffelse. I 1850 ledet Han sitt folk til å forberede Habakkuks andre tavle, for på anskuelig vis å fremstille det budskap Hans folk skulle forkynne idet Han ledet dem til å «rive Jerikos murer ned». Den tavlen innbefattet de «syv tider», slik også den «gamle tavlen» gjorde.

I 1856 avforseglet Han lyset som skulle besegle Hans folk forut for «Slaget ved Jeriko». Dette lyset var en økning av det første lyset som Alfa og Omega hadde åpenbart for William Miller. Det var lyset om de «sju tider», slik det gjentatte ganger er framstilt i det gamle Slaget ved Jeriko. Lyset som skulle besegle Hans folk, var også det laodikeiske budskap som skulle vekke dem og føre dem tilbake igjen til erfaringen fra Filadelfia. Dette siste lyset var en økning av det første lyset, men Hans folk forsømte lyset og valgte derfor, som en følge av dette, å vandre i Laodikeas ørken. 1844, 1849, 1850, 1856 og 1863 representerer fem veimerker som er framstilt i historien fra 11. september 2001 fram til den snart kommende søndagsloven.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

Jeriko var nå stengt og lukket på grunn av Israels barn; ingen gikk ut, og ingen kom inn. Og Herren sa til Josva: Se, jeg har gitt Jeriko, dets konge og de veldige stridsmenn, i din hånd. Og dere skal gå rundt byen, alle stridsmennene, og dere skal gå én gang rundt byen. Slik skal du gjøre i seks dager. Og sju prester skal bære sju basuner av værhorn foran arken; og på den sjuende dagen skal dere gå sju ganger rundt byen, og prestene skal blåse i basunene. Og det skal skje at når de støter kraftig i værhornet, og når dere hører lyden av basunen, da skal hele folket rope med et stort rop; og bymuren skal falle rett ned, og folket skal gå opp, hver mann rett fram for seg. Og Josva, Nuns sønn, kalte prestene til seg og sa til dem: Ta opp paktsarken, og la sju prester bære sju basuner av værhorn foran Herrens ark. Og han sa til folket: Gå fram og gå rundt byen, og la de væpnede mennene gå fram foran Herrens ark. Og det skjedde da Josva hadde talt til folket, at de sju prestene som bar de sju basunene av værhorn, gikk fram foran Herren og blåste i basunene; og Herrens paktsark fulgte etter dem. Og de væpnede mennene gikk foran prestene som blåste i basunene, og baktroppen kom etter arken, mens prestene gikk fram og blåste i basunene. Og Josva hadde befalt folket og sagt: Dere skal ikke rope og ikke la stemmen deres høre, og ikke et ord skal gå ut av deres munn, før den dagen jeg sier til dere at dere skal rope; da skal dere rope.

Så gikk Herrens ark rundt byen én gang; deretter kom de tilbake til leiren og ble i leiren natten over. Og Josva stod tidlig opp om morgenen, og prestene tok opp Herrens ark. Og sju prester som bar sju basuner av værhorn foran Herrens ark, gikk stadig framover og blåste i basunene; og de væpnede mennene gikk foran dem, men baktroppen fulgte etter Herrens ark, mens prestene gikk framover og blåste i basunene. Den andre dagen gikk de én gang rundt byen og vendte tilbake til leiren; slik gjorde de i seks dager. Men på den sjuende dagen stod de tidlig opp ved daggry og gikk rundt byen på samme måte sju ganger; bare den dagen gikk de rundt byen sju ganger. Og det skjedde den sjuende gangen, da prestene blåste i basunene, at Josva sa til folket: Rop! For Herren har gitt dere byen.

Og byen skal være bannlyst, den og alt som er i den, for Herren. Bare skjøgen Rahab skal få leve, hun og alle som er hos henne i huset, fordi hun skjulte budbærerne som vi sendte. Men dere, ta dere i vare for det bannlyste, så dere ikke selv blir bannlyst når dere tar av det bannlyste og gjør Israels leir til en bann og fører ulykke over den. Men alt sølvet og gullet og kar av kobber og jern er helliget Herren; det skal komme inn i Herrens skattkammer. Da ropte folket mens prestene blåste i basunene. Og det skjedde da folket hørte lyden av basunen, og folket satte i et høyt rop, at muren falt rett ned, så folket gikk opp inn i byen, hver mann rett fram for seg, og de inntok byen.

Og de slo med sverdets egg alt som var i byen, både mann og kvinne, ung og gammel, okse og sau og esel. Men Josva hadde sagt til de to mennene som hadde utspeidet landet: Gå inn i skjøgens hus og før kvinnen og alt hun eier ut derfra, slik som dere tilsvor henne. Og de unge mennene som hadde vært speidere, gikk inn og førte ut Rahab og hennes far og hennes mor og hennes brødre og alt det hun eide; de førte ut hele hennes slekt og lot dem bli utenfor Israels leir. Og de brente byen med ild og alt som var i den; bare sølvet og gullet og karene av kobber og jern la de i skattkammeret til Herrens hus. Men Rahab, skjøgen, lot Josva leve, sammen

med hennes fars hus og alt det hun eide; og hun har bodd i Israel helt til denne dag, fordi hun skjulte utsendingene som Josva sendte ut for å utspeide Jeriko. Og Josva lot dem den gang sverge og sa: Forbannet være den mann for Herrens åsyn som reiser seg og bygger opp igjen denne byen, Jeriko; med sin førstefødte skal han legge dens grunnvoll, og med sin yngste sønn skal han sette opp dens porter. Slik var Herren med Josva, og ryktet om ham spredte seg over hele landet. Josva 6:1–27.